

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕДСТАВНИЦТВА У ДІЯЛЬНОСТІ АРБІТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО

А. ДАНИЛОВ

*аспірант кафедри господарського права і процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»,
адвокат, арбітражний керуючий*

Закон про банкрутство наділяє арбітражного керуючого широким колом прав та обов'язків, проте недостатність спеціальних знань в окремих галузях, обмеженість організаційно-технічних можливостей, а також велика кількість справ про банкрутство, що одночасно перебувають у провадженні арбітражного керуючого, обумовлюють потребу залучення інших осіб для забезпечення виконання повноважень арбітражного керуючого.

Чинне законодавство обмежує арбітражного керуючого в кількості осіб, які можуть перебувати з ним у трудових відносинах. З огляду на це використання інституту представництва являє собою особливий інтерес для арбітражних керуючих, оскільки надає додаткову можливість оптимізації та активізації набуття і реалізації суб'єктивних прав та обов'язків арбітражного керуючого в процедурах банкрутства.

Визначаючи можливість залучення арбітражним керуючим інших осіб та спеціалізованих організацій для забез-

печення реалізації власних повноважень на договірній основі, Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [1] (далі — Закон про банкрутство, Закон), не містить положень, які б передбачали можливість використання арбітражними керуючими інших правових форм та засобів, за допомогою яких реалізація окремих його повноважень може доручатися третім особам, зокрема із використанням інституту представництва.

Унаслідок відсутності прямих законодавчих приписів відносно можливості використання інституту представництва сформувалася різноманітна практика арбітражних керуючих, яка не отримала однозначної правової оцінки з боку господарських судів та Міністерства юстиції України.

Існуюча правова невизначеність призводить до впливу суб'єктивних чинників при вирішенні питання про можливість використання арбітражним керуючим інституту представництва, що, зі свого боку, закладає знач-

ні ризики настання негативних наслідків для арбітражного керуючого, зокрема, притягнення до відповідальності за неналежне виконання покладених обов'язків та усунення від виконання повноважень розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора у справі про банкрутство.

Проблеми, що виникають у практичній діяльності арбітражних керуючих, та відсутність єдності у правозастосовній практиці господарських судів свідчать про необхідність теоретичної розробки єдиного підходу у питанні використання арбітражними керуючими інституту представництва для залучення інших осіб з метою забезпечення реалізації покладених на них повноважень.

Дослідженню правового статусу арбітражного керуючого присвячено велику кількість праць таких науковців, як: Я. Рябцева, Р. Афанасьєв, Б. Поляков, В. Джунь, Н. Федоренко, П. Пархоменко, Л. Сміян, М. Каймаков та ін.

Проблемам інституту представництва також приділяли увагу І. Спасибо-Фатєєва, І. Павлуник, С. Керимов, В. Гранін, І. Гелецька, М. Жернаков та ін.

Предметом уваги переважної більшості наукових досліджень було питання: чи є арбітражний керуючий представником кредиторів та/або боржника? Проте наявними дослідженнями не охоплено проблематику правовідносин представництва, що виникають між арбітражним керуючим та іншими особами, які залучаються для забезпечення реалізації його повноважень. Це обумовлює необхідність дослідження питання про можливість та межі використання арбітражним керуючим інституту представництва під час процедур банкрутства.

Мета статті — висвітлення теоретичних і практичних проблем, які виникають у діяльності арбітражних керуючих при залученні інших осіб для забез-

печення виконання власних повноважень із використанням інституту представництва, формування рекомендацій з удосконалення законодавства про банкрутство з метою усунення існуючих складнощів правозастосування.

Закріплені у главі 17 Цивільного кодексу України (далі — ЦК України) [2] загальні положення про представництво та норми Закону про банкрутство не забороняють і водночас не містять прямого дозволу на використання інституту представництва при здійсненні повноважень арбітражного керуючого. В аспекті поставленого завдання це обумовлює необхідність здійснення аналізу правового статусу арбітражного керуючого з доктринальних позицій у системному взаємозв'язку тих повноважень, які він здійснює.

Притаманний правовому статусу арбітражного керуючого спеціально-дозвільний тип правового регулювання, нормативне втілення якого знаходимо в ч. 3 ст. 98 Закону про банкрутство, схиляє до думки, що передбачений Законом перелік повноважень арбітражного керуючого є вичерпним та не підлягає розширеному тлумаченню.

Водночас при окресленні меж дозволеної поведінки арбітражного керуючого законодавцем використано оціночні поняття добросовісності, розсудливості, обґрунтованості та цільової спрямованості дій арбітражного керуючого. Отже, визначення моделі поведінки арбітражного керуючого передбачає не тільки формальне виконання вимог закону, а й певну свободу дій, беручи до уваги власне розуміння духу і загальної спрямованості Закону.

Правильність такого підходу підтверджується тим, що здійснення арбітражного управління не може бути нормативно обумовлено виконанням чітко визначеного переліку дій, оскільки неможливо заздалегідь передбачити всі ймовірні варіанти поведінки арбітражного керуючого з урахуванням індиві-

дуальних обставин кожної окремої справи про банкрутство.

Певний ступінь самостійності при виборі матеріально- та процесуально-правових засобів реалізації мети арбітражного управління вказує на застосування загальнодозвільного типу правового регулювання, що дає змогу говорити про подвійність типу правового регулювання статусу арбітражного керуючого.

Викладене свідчить про можливість арбітражного керуючого вчиняти дії, які хоча формально і не визначені Законом про банкрутство, але здійснюються арбітражним керуючим із метою виконання завдань, які ставляться перед ним у процедурі банкрутства та відповідають критеріям добросовісності, розсудливості й обґрунтованості.

У практичній діяльності неможливість підтвердження цього висновку текстуально закріпленими нормами обумовлює необхідність з'ясування питання, що досліджується, із контексту відповідних нормативних положень, зокрема шляхом їхнього тлумачення під час судового розгляду справ про банкрутство.

Передусім необхідно звернутися до правових позицій, висловлених у роз'ясненнях вищих судів, що узагальнюють судову практику.

У Рекомендаціях Президії Вищого господарського суду України (далі — ВГСУ) від 4 червня 2004 р. № 04-5/1193 «Про деякі питання практики застосування Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»» (далі — Рекомендації ВГСУ) [3], висловлена правова позиція, відповідно до якої визнається можливість видачі арбітражним керуючим довіреностей на виконання окремих дій, проте заперечується можливість використання інституту представництва для передачі іншим особам таких повноважень, які арбітражний керуючий має здійснювати особисто.

Пізніше у Постанові Пленуму Верховного Суду України (далі — ВСУ) від 18 грудня 2009 р. № 15 «Про судову практику в справах про банкрутство» (далі — Постанова Пленуму ВСУ) [4] було конкретизовано, що розпорядник майна не має права використовувати інститут представництва для передачі іншим особам повноважень, встановлених у частинах 8 та 9 ст. 13 Закону, які зобов'язаний здійснювати особисто.

Слід зазначити, що Рекомендації ВГСУ та Постанова Пленуму ВСУ не повною мірою вирішують існуючу проблематику, оскільки містять істотні недоліки, зокрема:

- використані у Рекомендаціях ВГСУ словосполучення «передача повноважень» та «уповноваження на вчинення окремих дій» не узгоджуються і термінологією ст. 237 ЦК України, відповідно до якої представник може уповноважуватися лише на вчинення «правочину» від імені особи, яку він представляє;

- Рекомендації ВГСУ не визначають, які саме повноваження покладені особисто на арбітражного керуючого, а Постанова Пленуму ВСУ торкається лише повноважень розпорядника майна, залишаючи поза увагою можливість представництва іншими особами керуючого санацією або ліквідатора;

- Рекомендації ВГСУ та Постанова Пленуму ВСУ не містять критеріїв, що дають змогу відрізнити такі правові конструкції, як «передача повноважень» та «уповноваження на вчинення окремих дій», адже за загальними правилами представництва вчинення представником певних дій можливе лише в межах наданих йому повноважень.

Подальша судова практика підтвердила недосконалість правових позицій, висловлених у Рекомендаціях ВГСУ та Постанові Пленуму ВСУ, та засвідчила відсутність єдиного підходу у питанні використання інституту представництва арбітражним керуючим.

Так, в одних випадках суд заперечує можливість делегування арбітражним керуючим покладених на нього повноважень, наголошуючи, що арбітражний керуючий повинен особисто виконувати покладені на нього обов'язки, а також особисто підписувати всі документи, що пов'язані з діяльністю арбітражного керуючого (ухвала Господарського суду Харківської області від 16 березня 2017 р. у справі № 922/3319/13; ухвала Господарського суду Кіровоградської області від 25 грудня 2015 р. у справі № 912/220/13-г, ухвала Господарського суду Сумської області від 10 липня 2012 р. у справі № 7/72-10).

В інших випадках суд визначає можливість представництва арбітражного керуючого особою, яка діє на підставі виданої арбітражним керуючим довіреності (постанова ВГСУ від 22 липня 2014 р. у справі № Б-50/230-09; ухвала Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 листопада 2015 р. у справі № 815/2436/15; ухвала Господарського суду Чернігівської області від 26 січня 2016 р. у справі № 21/456 (9/1346/516/396/86/86); постанова Харківського апеляційного господарського суду від 24 жовтня 2016 р. у справі № 922/2794/16).

У певних випадках суд вказує на необхідність оформлення нотаріально посвідченої довіреності для забезпечення участі у судовому процесі інших осіб, яких арбітражний керуючий залучає для забезпечення реалізації своїх повноважень (постанова Господарського суду Запорізької області від 5 травня 2014 р. у справі № 908/986/14).

Відсутність усталеної судової практики у питанні, що досліджується, свідчить про недотримання принципу правової визначеності, який передбачає стабільність правового регулювання існуючих правовідносин і має за мету забезпечити учасників правовідносин банкрутства, зокрема арбітражних керуючих, можливість точно спрогно-

зувати результати своїх дій, бути впевненими в незмінності свого правового статусу, набутих прав та обов'язків.

При вирішенні питання про можливість і межі застосування арбітражним керуючим інституту представництва при здійсненні своїх повноважень, слід виходити з того, що: по-перше: здатність арбітражного керуючого вступати у правовідносини представництва з третіми особами як окремого суб'єкта права зумовлена його правовими можливостями, зміст яких розкривається через поняття правосуб'єктності, правового статусу, компетенції; по-друге: арбітражний керуючий є носієм різних за видами й підставами виникнення прав та обов'язків, порядок реалізації яких має особливості залежно від різних юридичних фактів.

З огляду на це, з метою спрощення розгляду питання про можливість використання арбітражним керуючим інституту представництва при реалізації повноважень, вбачається за доцільне провести класифікацію повноважень арбітражного керуючого на ті, які реалізуються ним у межах загальної та спеціальної правосуб'єктності.

Юридичний факт отримання свідоцтва про право на зайняття діяльністю арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) призводить до виникнення загальної правосуб'єктності арбітражного керуючого й наділяє його певним комплексом прав та обов'язків незалежно від призначення у справу про банкрутство.

Проявом реалізації загальної правосуб'єктності арбітражного керуючого є право на відкриття і користування банківськими рахунками, право на укладення трудових договорів із помічниками чи іншими найманими робітниками, право на користування офіційною електронною поштовою скринькою арбітражного керуючого, обов'язок укладення договору страхування професійної відповідальності, обов'язок

подання звітності арбітражного керуючого до Міністерства юстиції України, обов'язок подання податкової звітності до Державної фіскальної служби України тощо.

У цьому разі у відносинах із третіми особами арбітражний керуючий хоча і діє як окремий суб'єкт права зі спеціальним статусом, але при цьому не здійснює професійних функцій розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора. З огляду на це вбачається правильним, що арбітражний керуючий має право використовувати інститут представництва для передачі іншим особам повноважень, які здійснюються ним у межах загальної правосуб'єктності і не пов'язані з виконанням функцій розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора у справі про банкрутство, тобто допустимим є залучення третіх осіб для здійснення загальноцивільного представництва арбітражного керуючого в межах загальної правосуб'єктності.

Юридичний факт призначення господарським судом арбітражного керуючого у справі про банкрутство призводить до виникнення спеціальної правосуб'єктності останнього, яка породжує комплекс прав та обов'язків розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора відповідно до стадії судової процедури банкрутства.

У межах спеціальної правосуб'єктності слід розрізняти повноваження, які арбітражний керуючий реалізує від імені боржника, здійснюючи функції органу управління юридичної особи боржника, та ті, які реалізуються ним від власного імені в інтересах інших учасників справи про банкрутство.

Системний аналіз змісту глави 17 ЦК України та ст. 28 Господарського процесуального кодексу України [5] дає підстави для висновку про можливість матеріального та процесуального представництва юридичної особи боржника іншими особами на підставі довіреності, виданої арбітражним керу-

ючим, який у цьому разі діє не як окремий суб'єкт права, а як керівник боржника, який фактично уособлює всі органи управління боржника.

При цьому оскільки арбітражний керуючий, здійснюючи керівництво боржником, виконує свої повноваження як суб'єкт незалежної професійної діяльності, не вступаючи з боржником у трудові або корпоративні правовідносини, вбачається правильним, що обмеження повноважень керівника боржника на використання інституту представництва, передбачені локальними актами юридичної особи (статутом, положенням, посадовою інструкцією), не повинні застосовуватися у діяльності арбітражного керуючого.

Відносно повноважень, які здійснюються арбітражним керуючим у межах спеціальної правосуб'єктності від власного імені в інтересах кредиторів та боржника, необхідно зазначити, що повноваження цієї групи є найбільш суперечливими з погляду можливості їхнього здійснення від імені арбітражного керуючого іншими особами, які залучаються у порядку представництва.

Слід визнати, що реалізація тих повноважень, які передбачають прийняття управлінських рішень, чи можливість розпорядження майновими активами боржника, за своїм характером нерозривно пов'язані з особою арбітражного керуючого, і внаслідок цього передбачають їхнє здійснення особисто арбітражним керуючим, наприклад, надання згоди боржнику на створення філій і представництв, реорганізацію, виплату дивідендів, проведення емісії цінних паперів (ч. 5 ст. 22 Закону про банкрутство); подання заяв про визнання недійсними укладених боржником угод (абзац 4 ч. 5 ст. 28 Закону про банкрутство); продаж майна боржника (абзац 14 ч. 2 ст. 41 Закону про банкрутство).

Поряд із цим значна кількість спеціальних повноважень арбітражного

керуючого не передбачає варіативності поведінки (участь у проведенні інвентаризації майна боржника (абзац 10 ч. 3 ст. 22, абзац 1 ч. 6 ст. 28, абзац 3 ч. 2 ст. 41 Закону про банкрутство); скликання зборів кредиторів та організація їх проведення (абзац 7 ч. 3 ст. 22, п. 2 ч. 1 ст. 98 Закону про банкрутство); передача на архівне зберігання документації боржника (абзац 13 ч. 2 ст. 41 Закону про банкрутство); отримання документів на письмовий запит арбітражного керуючого (п. 5 ч. 4 ст. 98 Закону про банкрутство); відкриття і закриття банківських рахунків боржника, ознайомлення із матеріалами судових справ про банкрутство та інших, пов'язаних із ними судових справ, у яких арбітражний керуючий має зацікавленість. Практична потреба арбітражного керуючого доручати іншим особам реалізацію вказаних повноважень не викликає сумніву. Здається, що оформлення довіреності є оптимальною правовою формою залучення інших осіб для забезпечення реалізації повноважень арбітражного керуючого. Під предметом доручення у цьому разі слід розуміти повноваження представника на вчинення точно визначених дій, що не передбачають можливості представника на власний розсуд обирати з деяких можливих варіантів поведінки.

Окремої уваги заслуговує порядок реалізації повноважень арбітражного керуючого із залученням помічника арбітражного керуючого.

У відносинах із третіми особами помічник арбітражного керуючого діє від імені та в інтересах арбітражного керуючого на підставі укладеного між ними трудового договору (контракту), створюючи, змінюючи або припиняючи права та обов'язки безпосередньо для арбітражного керуючого, а отже, правовідносини між арбітражним керуючим і його помічником відповідають ознакам представництва, наведеним у статтях 237 і 239 ЦК України.

Стаття 100 Закону про банкрутство наділяє арбітражного керуючого юридичною можливістю на власний розсуд врегулювати права, обов'язки та відповідальність помічника арбітражного керуючого в трудовому договорі (контракті), та не містить обмежень, які стосувалися б обсягу і характеру повноважень, які від імені арбітражного керуючого можуть здійснюватися його помічником.

Викладене свідчить про юридичну можливість арбітражного керуючого використовувати інститут договірної представництва для наділення іншої особи (помічника) здатністю реалізувати окремі повноваження від імені арбітражного керуючого. Правовою підставою здійснення представництва в цьому разі є укладений між арбітражним керуючим і його помічником трудовий договір (контракт), що узгоджується із положеннями ч. 3 ст. 237 ЦК України щодо можливих підстав виникнення представництва.

Проте такий підхід не повною мірою відповідає правовим позиціям, сформульованим у Рекомендаціях ВГСУ та Постанові Пленуму ВСУ, що закладає передумови для виникнення проблем у правозастосовній практиці господарських судів та арбітражних керуючих. Як приклад такого неоднозначного правозастосування можна навести постанову Рівненського апеляційного господарського суду від 2 березня 2017 р. у справі № 9/83, в якій сформульовано тезу: «...помічник лише забезпечує виконання арбітражним керуючим своїх повноважень, а не виконує їх замість нього». Наразі можна констатувати відсутність критеріїв, які дали б змогу розрізнити дії, що охоплюються поняттям «забезпечення виконання повноважень» від поняття «виконання повноважень», відтак діяльність помічника арбітражного керуючого як представника арбітражного керуючого завжди буде супроводжуватися виникненням спірних ситуацій.

Зазначеним обумовлюється необхідність внесення до Закону про банкрутство положень, які б прямо передбачали можливість помічника арбітражного керуючого представляти арбітражного керуючого у правовідносинах із третіми особами в межах повноважень, наданих йому трудовим договором (довіреністю).

Можливість залучення арбітражним керуючим інших осіб для забезпечення здійснення власних повноважень із використанням інституту представництва має визначатися у кожному окремому випадку залежно від специфіки і змісту делегованих повноважень, особливостей реалізації повноважень арбітражного керуючого в межах спеціальної правосуб'єктності, наявності в особи повіреного статусу помічника арбітражного керуючого.

Вбачається за доцільне впровадити на законодавчому рівні поняття виключних повноважень арбітражного керуючого, які, зважаючи на їхній особливий характер, можуть здійснюватися лише арбітражним керуючим особисто. На реалізацію решти спеціальних повноважень арбітражного керуючого, не віднесених до переліку виключних повноважень, не повинна поширювати-

ся заборона використання інституту представництва. Це дасть змогу чітко окреслити межі використання арбітражним керуючим інституту представництва як одного з правових засобів реалізації повноважень арбітражного керуючого, що сприятиме подоланню існуючих труднощів правозастосування і забезпечить єдність судової практики.

Задля вирішення цієї проблеми доречно доповнити встановлені у ст. 98 Закону про банкрутство загальні повноваження арбітражного керуючого правом використовувати інститут представництва (матеріального та процесуального) для передачі іншим особам окремих повноважень арбітражного керуючого, за винятком виключних повноважень, які арбітражний керуючий повинен здійснювати особисто як спеціальний учасник справи про банкрутство.

Впровадження зазначених змін до Закону про банкрутство сприятиме розвантаженню арбітражних керуючих, надасть їм можливість ефективно розподілити свої обов'язки, дасть змогу сконцентруватися на супроводженні найбільш важливих процесів у процедурі банкрутства.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. *Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом* : Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-ХІІ [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>
2. *Цивільний кодекс України* від 16 січня 2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. *Про судову практику в справах про банкрутство* : Постанова Пленуму Верховного Суду України 18 грудня 2009 р. № 15 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0015700-09>
4. *Про деякі питання практики застосування Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»* : Рекомендації Вищого господарського суду України від 4 червня 2004 р. № 04-5/1193 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1193600-04>
5. *Господарський процесуальний кодекс України* від 6 листопада 1991 р. № 1798-ХІІ [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>

REFERENCES

1. Pro vidnovlennia platospromozhnosti borzhnyka abo vyznannia ioho bankrutom: Zakon Ukrainy vid 14 travnia 1992 r. № 2343-XII [On restoration of the debtor's solvency or recognition of it as a bankrupt: Law of Ukraine dated May 14, 1992 № 2343-XII]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>
2. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy vid 16 sichnia 2003 r. № 435-IV [Civil Code of Ukraine of January 16, 2003 № 435-IV]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

3. Pro sudovu praktyku v spravakh pro bankrutstvo: Postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrainy 18 hrudnia 2009 r. № 15 [On judicial practice in bankruptcy cases: Resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine dated December 18, 2009 № 15]. Available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0015700-09>
4. Pro deiaci pytannia praktyky zastosuvannia Zakonu Ukrainy «Pro vidnovlennia platospromozhnosti borzhnyka або vyznannia ioho bankrutom»: Rekomendatsii Vyschchoho hospodarskoho sudu Ukrainy vid 4 chervnia 2004 r. № 04-5/1193 [On some issues of the practice of applying the Law of Ukraine «On restoring the debtor's solvency or recognizing it as a bankrupt»: Recommendations of the Supreme Economic Court of Ukraine dated June 4, 2004 № 04-5/1193]. Available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1193600-04>
5. Hospodarskyi protsesualnyi kodeks Ukrainy vid 6 lystopada 1991 r. № 1798-XII [Economic Procedural Code of Ukraine of November 6, 1991 № 1798-XII]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>

Рекомендовано до друку кафедрою господарського права і процесу Національного університету «Одеська юридична академія».

Данілов А. Проблеми застосування інституту представництва у діяльності арбітражного керуючого

Анотація. Статтю присвячено проблемним питанням використання арбітражними керуючими інституту представництва для залучення інших осіб із метою забезпечення реалізації власних повноважень. Проведено класифікацію прав та обов'язків арбітражного керуючого, на підставі чого проаналізовано можливість використання інституту представництва окремо щодо кожної групи повноважень. Досліджено правові позиції судів, викладені в судових рішеннях та актах роз'яснювального характеру. Сформульовано пропозиції щодо внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ключові слова: банкрутство, арбітражний керуючий, процесуальна діяльність, правосуб'єктність, делегування, представництво, довіреність.

Данилов А. Проблемы применения института представительства в деятельности арбитражного управляющего

Аннотация. Статья посвящена проблемным вопросам использования арбитражными управляющими института представительства для привлечения других лиц с целью обеспечения реализации собственных полномочий. Проведена классификация прав и обязанностей арбитражного управляющего, на основании чего проанализирована возможность использования института представительства отдельно в отношении каждой группы полномочий. Изучены правовые позиции судов, изложенные в судебных решениях и актах разъяснительного характера. Сформулированы предложения по внесению изменений в Закон Украины «О восстановлении платежеспособности должника или признании его банкротом».

Ключевые слова: банкротство, арбитражный управляющий, процессуальная деятельность, правосубъектность, делегирование, представительство, доверенность.

Danilov A. Problems in the Application of the Institute of Representation in the Activity of Arbitration Managers

Annotation. The article is devoted to the problematic issues of using arbitration managers of the institute of representation for attracting other persons with the purpose of ensuring the realization of their own powers. The classification of the rights and duties of the arbitration manager was conducted, on the basis of which the possibility of using the institution of representation separately for each group of authorities was analyzed. It was investigated the legal positions of the courts, outlined in court decisions and acts of an explanatory nature. It was formulated the proposals for amending the Law of Ukraine «On Restoring Debtor's Solvency or Declaring it Bankrupt».

Key words: bankruptcy, arbitration manager, procedural activity, legal capacity, liabilities, delegation, representation, power of attorney.